

BOTTYÁN JÁNOS TÁBORNOK GRÓF
ESZTERHÁZY ANTALNAK PÁPÁN,
1707. FEBRUÁR 17-ÉN

Részlet

A mi pengig a post scriptában feltett feddést illeti, hol Nagyságod óhajtvá exclamál, hogy Dunán innét rosszúl folynek a dispositiók: való, hogy midőn általjöttem, rosszúl folytak, mivel mindenek confuse voltak; vélném, most rendben vadnak mindenek.

Csudálkozom azon, hogy Nagyságod azzal úntat, hogy elbújtunk az ellenség előtt, mely miatt hirünket sem hallja; nem tudom, micsoda ember tudta Nagyságodat informálni és engemet vádolni Nagyságod előtt, hogy elbújunk az ellenség előtt, – az Isten büntetése megérheti az olly czinkost! . . . *Soha, Istennek hála, ellenségem előtt elbújni nem szoktam, sőt gyermekségemtől fogvást ellenség körül forgottam; – még azt soha senki sem hánta szememre, kivel Nagyságod úntat, és ha Nagyságod nem úntatna is, – tudnám én az dolgot, ha módját s alkalmatosságát látnám: de nem akarnám az népet olly farkas-kaszára vetni, mint Koronczónál történt!*

Hogy pengig Rétei György Uram olly jól viselte magát, azon örülök, sőt kívánom, adjon Isten ezereket ollyakat s még jobbakat is ő Kegyelménél! *Hiszem, én is első általjövetelemkor leváगतék csakhamar ötszáz ennyihányráczot, – azt csak semminek állítván, Rétei Uram mind többet cselekedett, hogy egy kevésbé megpiszkálta a ráczokat s ennyihány lovat elhoztak katonái; hiszem, ha Nagyságodnak tetszik, constituálja ő Kegyelmét commendónak, – nem controvertálok, sőt megköszönöm. Én sem hevertem csak egy nap is hijában, miúlta általjöttem, hanem előbb-odább alkalmatosságát kerestem: mi módon árthatnék az ellenségnek? Az minthogy hol egyszer s hol másszor portásim vagdaltak és fogtak is ellenséget. *Megvallom, hogy soha semmiféle ember annyit nem pirongatott, mint Nagyságod; nem csudálnám, ha csak mostani volnék, – mert ha egy ember végben viszi hivatalját: énrajtam sem múlik el.**